

Ce este botezul?

Întrebări Cruciale

R.C. SPROUL

Ce este botezul?

Ce este botezul?

R.C. SPROUL

CE ESTE BOTEZUL?

R.C. Sproul

© 2021 Asociația MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Copyright © 2011 by R.C. Sproul. Originally published by Reformation Trust Publishing, a division of Ligonier Ministries. Translated by permission. All rights reserved.

Tradus și publicat cu permisiune. Publicată în original sub titlul *What is Baptism?* de Ligonier Ministries (2011).

Traducerea: Asociația MAGNA GRATIA. Asociația MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi traduce și/sau publică. Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

Design copertă: Ligonier Creative, Asociația MAGNA GRATIA

RESPECTAȚI DREPTURILE DE AUTOR!

Este interzis în mod expres:

imprimarea cărții indiferent de modalitatea de folosire, indiferent de scop și de modalitatea de imprimare, inclusiv imprimarea profesională (la tipografie, indiferent dacă produsul este comercializat sau nu);

stocarea fișierelor oricărei cărți pe bloguri, pagini de internet, portaluri sau transmiterea pe cale electronică, altfel decât a link-urilor către website-ul MAGNA GRATIA.

copierea și republicarea a peste 250 de semne/publicație pe alte portaluri, pagini de internet, bloguri, în publicații tipărite sau în preddici, prezentări, conferințe etc.

producția și/sau distribuția de opere derivate (ex. audiobook, clipuri video, videoblog, broșuri, alte publicații etc.) care conțin, parțial sau integral, material din această publicație, indiferent dacă opera derivată este comercializată sau nu.

Citiți politica integrală de copyright la adresa: magnagratia.org/copyright.html

Asociația MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

CUPRINS

Capitolul 1. Botezul și mântuirea	7
Capitolul 2. Botezul lui Ioan și botezul lui Isus	17
Capitolul 3. Semnul legământului	25
Capitolul 4. Semnificația botezului	35
Capitolul 5. Modul de administrare a botezului	51
Capitolul 6. Botezul pruncilor	61
Despre autor	71

Capitolul 1

BOTEZUL ȘI MÂNTUIREA

Una dintre cele mai uimitoare descrieri ale bisericii se găsește în Efeseni 4:4-6, unde citim următoarele: „Este un singur trup, un singur Duh, după cum și voi ați fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre. Este un singur Domn, o singură credință, un singur botez. Este un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care este mai pe sus de toți, care lucrează prin toți și care este în toți”. Biserica este un singur trup umplut de un singur Duh, unit în jurul unei singure nădejdi, închinându-se unui singur Domn și unui singur Dumnezeu, într-o singură credință. Apoi ni se spune că există un singur botez.

Mulțumită acestui pasaj și a numeroase alte afirmații biblice, sacramentul¹ botezului a ocupat un loc central în biserică de-a lungul istoriei ei, și este un aspect important al închinării creștine. Totuși, descoperim foarte multe controverse în jurul subiectului botezului. Se pare că există întrebări legate de aproape orice

---

¹ sacrament - în anumite cercuri evanghelice este preferat termenul *rânduială*, pentru a se face deosebirea mai clar de conceptul sacramentelor romano-catolice, dar autorul îl folosește în sens evanghelic - n.tr.

aspect al acestui sacrament: originea sau instituirea botezului; sensul botezului; administrarea botezului (Cine are permisiunea sau autorizarea de a boteza oameni?); formula pentru botez (Este botezul administrat doar în Numele lui Isus, sau în Numele tuturor celor trei Persoane ale Trinității?); modul de botez (Trebuie făcut botezul prin stropire, prin turnarea apei, prin înmuiere sau prin scufundare?); și persoanele care trebuie să ia parte la botez (Este el limitat la adulții care au făcut profesioni credibile de credință, sau pot fi botezați și pruncii?). O altă controversă majoră are de-a face cu eficacitatea acestui sacrament (Ce realizează în fapt botezul în viețile celor care îl primesc?).

Având în vedere că avem un singur Domn, o singură credință și un singur botez, am putea să credem că ar trebui să existe mai puține întrebări legate de acest sacrament. Este tragic că s-a ajuns la dezbinări între creștini din cauza acestor chestiuni. Și totuși, dezbinările și controversele arată că ei recunosc că botezul este o chestiune serioasă. La urma urmei, nimeni nu poate citi Noul Testament, nici măcar într-o manieră superficială, și să nu observe clar că botezul este un element foarte important al credinței creștine. Astfel, creștinii care își iau credința în serios tratează și botezul în acest fel, și ei vor să înțeleagă bine această învățătură. Lor le pasă suficient de botez ca să dezbată chestiunile incerte. Nu încapă îndoială că cea mai mare controversă legată

de botez s-a concentrat pe rolul lui în mântuire. Este obligatoriu ca o persoană să se boteze pentru a experimenta nașterea din nou? Această întrebare a constituit un punct foarte important de discuție și luptă în istoria bisericii, așa că vreau să o tratez în acest prim capitol.

CREDINȚĂ VS. BOTEZ

Biserica Romano-Catolică tratează sacramentul botezului ca fiind cauza instrumentală a îndreptăririi. Ce vrea să spună Roma prin aceasta? Ca să vin în ajutorul răspunsului la acea întrebare, vreau să ne întoarcem la Aristotel, filozoful grec din antichitate, care a formulat ideea cauzalității instrumentale.

Aristotel a identificat o varietate de tipuri de cauze. Ilustrația lui favorită în acest sens implica o statuie. El spunea că o statuie are cauze diverse, mai multe lucruri care trebuie să fie prezente pentru ca ea să capete contur. În primul rând, spunea el, trebuia să existe o *cauză materială*, pe care el a definit-o ca materialul din care este construită statuia. Putea fi vorba aici de o bucată de piatră, de lemn sau de o altă substanță. Apoi el a identificat cauza ei *eficace*, o persoană care schimbă forma materialului și îl remodelează. În cazul unei statui, cauza eficace este sculptorul. Apoi există cauza *formală*, un plan, o idee sau un model care dirijează schimbarea materialului. Există apoi o *cauză finală*, anume motivul pentru care statuia este construită. În final,

Aristotel a identificat cauza *instrumentală*, care este instrumentul sau mijlocul prin care se produce schimbarea materialului. Atunci când a sculptat statuia numită *Pieta*, Michelangelo nu putea pur și simplu să-i poruncească marmurei să ia forma pe care el o dorea. De aceea, el avea nevoie de daltă și de ciocan. Acelea erau instrumentele prin care a avut loc schimbarea marmurei în statuie.

Ca protestanți, noi spunem că îndreptățirea este doar prin credință. Acel cuvânt scurt, *doar*, este critic pentru felul în care înțelegem că are loc îndreptățirea. Asta nu înseamnă că, într-un fel, credința ar fi meritorie și L-ar obliga pe Dumnezeu să ne mântuiască. Dimpotrivă, cuvântul *prin* indică, gramatical vorbind, ceea ce noi denumim dativul instrumental, care descrie mijlocul prin care un lucru ajunge să aibă loc. Astfel, dacă ar fi să folosim categoriile lui Aristotel, credința este cauza instrumentală a îndreptățirii, potrivit gândirii protestante.

Prin contrast, Biserica Romano-Catolică spune că, în cazul îndreptățirii, cauza instrumentală este botezul. Roma susține că o persoană este îndreptățită atunci când el sau ea este botezat(ă) de un preot. La botez, persoana primește o infuzare, o turnare interioară a harului, în suflet. Acest har este denumit uneori harul neprihănirii lui Hristos sau harul îndreptățirii. Când acest har este infuzat în sufletul persoanei botezate, acea persoană intră într-o stare de har.

O A DOUA PLACĂ A ÎNDREPTĂȚIRII

În gândirea romano-catolică, este necesar ca persoana botezată să coopereze cu harul infuzat pentru a rămâne în starea de har pentru că, așa cum spune Roma, oamenii pot să își piardă îndreptățirea. Dacă o persoană comite un păcat foarte grav, harul îndreptățirii este distrus. Astfel, Biserica Romano-Catolică numește astfel de păcate „păcate de moarte”.

Întrucât harul mântuitor este infuzat într-o persoană la botez, dacă o persoană botezată comite un păcat de moarte, ștergându-și astfel harul îndreptățirii din suflet, pentru a putea fi îndreptățită din nou, persoana în cauză ar trebui să fie rebotezată. Dar Biserica Romano-Catolică nu îi rebotează pe oamenii care comit păcate de moarte. Ea susține că, deși îndreptățirea este pierdută prin păcatul de moarte, există un semn imposibil de șters – *indelebilis* – plasat asupra sufletului oricărei persoane botezate.

Astfel, restaurarea la îndreptățire în cazul păcatului de moarte se face printr-un alt sacrament, penitența, pe care Biserica Romano-Catolică îl descrie ca a doua placă a îndreptățirii, pentru cei care și-au ruinat sufletele (sacramentul penitenței a fost ceea ce a stârnit controversa ce a condus la Reforma protestantă din secolul al XVI-lea). Așadar, prima cauză instrumentală a îndreptățirii este sacramentul botezului. Dacă îți pierzi îndrep-

tățirea, cauza instrumentală ulterioară este sacramentul penitenței. Pe scurt, potrivit Romei, sacramentele sunt instrumente prin care este comunicată mântuirea.

„ÎN TEMEIUL LUCRĂRII SĂVÂRȘITE”

Ca parte din argumentația ei în sprijinul eficacității sacramentelor, Biserica Romano-Catolică susține că acestea funcționează *ex opere operato*, care, literal, are sensul de „în temeiul lucrării săvârșite”. Când reformatorii protestanți au început să pună sub semnul întrebării învățăturile Romei, aceștia au spus că *ex opere operato* trebuie să aibă sensul că oricine este botezat este îndreptățit automat. Autoritățile romano-catolice au răspuns spunând că îndreptățirea nu este automată, căci infuzarea harului care are loc la botez nu conduce la îndreptățire dacă cel ce primește botezul împiedică prin necredință infuzarea harului și îndreptățirea. Că veni vorba, asta înseamnă că cei ce sunt botezați ca prunci devin în mod cert îndreptățiți, pentru că ei nu sunt în măsură să se împotrivescă infuzării harului.

Ridicându-se împotriva principiului romano-catolic *ex opere operato*, reformatorii au venit cu argumentul că beneficiile despre care se crede că vin prin botez nu sunt primite separat de credință. Când Dumnezeu îi dă unei persoane semnul botezului, El îi promite toate beneficiile pe care le dă tuturor celor care cred. De aceea, o persoană poate fi botezată și totuși să nu ajungă

niciodată la credință și să nu aibă parte de niciunul dintre beneficiile pe care le-am enumerat. Astfel, teologia clasică reformată respinge ideea vreunui fel de eficacitate automată a botezului.

Înseamnă asta că botezul este pur și simplu un semn sec? De ce să facem botezul, dacă nu aduce nimic cu el? Îl facem în primul rând pentru că Hristos l-a poruncit și pentru că aduce cu el semnul făgăduinței Dumnezeului mântuirii, prin credință, ca și toate beneficiile care decurg din acesta. Când o persoană este botezată și vine la credință, dacă își pune mai târziu întrebări cu privire la pierderea mântuirii, își poate reaminti de botez – nu pentru că botezul i-ar garanta mântuirea, ci pentru că îi reamintește de promisiunea neclintită a lui Dumnezeu de a-i păstra pe toți cei care sunt altoiți în Hristos. Așa cum vom vedea, când Avraam a întrebat cum putea fi sigur că Dumnezeu avea să Își împlinească făgăduința de a-i da țara Canaanului, Dumnezeu a parcurs o ceremonie de legământ. Cu alte cuvinte, Dumnezeu a făcut un jurământ. El a făcut o promisiune în cadrul unui legământ, spunând, în esență, „Avraame, Eu aș pieri dacă nu Mi-aș ține promisiunea față de tine”.

Dumnezeu nu le promite necredincioșilor niciunul dintre beneficiile mântuirii. Promisiunile se adresează doar celor care cred, și ele sunt absolut sigure pentru ei. De aceea, botezul este infinit de valoros.

Prin urmare, botezul nu este necesar pentru mântuire. Trebuie doar să ne gândim la exemplul tâlharului de pe cruce. El nu a fost botezat, și totuși Isus i-a promis că avea să fie în Paradis chiar în acea zi. Unii oameni care cred sunt împiedicați fizic să fie botezați, iar alții se înfrânează pentru că ei cred că botezul nu este necesar. Eu cred însă că toți aceștia vor fi în cer dacă și-au pus cu adevărat încrederea doar în Hristos spre mântuirea lor.

Dezbaterea legată de locul botezului în mântuirea păcătoșilor este doar una dintre controversele care au apărut în jurul acestui sacrament de-a lungul secolelor. Scopul meu prin această carte este să discut unele dintre aceste dispute. Nu voi intra în detalii, dar sper că voi putea să ofer o vedere generală și o analiză introductivă a unora dintre aspectele cheie care se referă la acest sacrament.

Capitolul 2

BOTEZUL LUI IOAN ȘI BOTEZUL LUI ISUS

Prima dată când descoperim botezul în Scriptură este la apariția lui Ioan Botezătorul. Ioan a slujit înainte ca Isus să-i fi trimis pe ucenici să boteze (Matei 28:19) sau să fi spus orice lucru despre botez. În toate cele patru Evanghelii ni se oferă frânturi de informații despre lucrarea lui Ioan, dar probabil că Luca îi acordă cea mai mare atenție vieții și lucrării acestuia. Iată ce citim despre el:

În anul al cincisprezecelea al domniei lui Tiberiu Cezar, pe când Pilat din Pont era dregător în Iudea, Irod, cârmuitor al Galileii, Filip, fratele lui, cârmuitor al Ituriei și al Trahonitei, Lisania, cârmuitor al Abilenei, și în zilele marilor preoți Ana și Caiafa, Cuvântul lui Dumnezeu a vorbit lui Ioan, fiul lui Zaharia în pustie. Și Ioan a venit prin tot ținutul din împrejurimile Iordanului, și propovăduia botezul pocăinței, pentru iertarea păcatelor, după cum este scris în cartea cuvintelor prorocului Isaia: „Iată glasul celui ce strigă în pustie: „Pregătiți calea Domnului, neteziți-i cărările. Orice vale va fi astupată, orice munte și orice deal va fi prefăcut în loc neted; căile strâmbe vor fi îndreptate, și drumurile zgronțuroase vor fi

netezite. Și orice făptură va vedea mântuirea lui Dumnezeu”. (Luca 3:1-6)

Este clar că apostolii Noului Testament au înțeles apariția lui Ioan Botezătorul în contextul profeției lui Isaia despre cineva care avea să vină ca vestitor al lui Mesia, o persoană a cărei responsabilitate principală în planul de răscumpărare a lui Dumnezeu avea să fie pregătirea căii pentru venirea Domnului. De asemenea, ei cunoșteau bine o profeție din cartea profetului Maleahi. În ultimul capitol al cărții lui – de fapt chiar în ultimul paragraf – Maleahi vorbește despre „ziua Domnului”, care nu avea să vină decât după ce profetul Ilie avea să reapară (Mal. 4:5). Așadar, vreme de 400 de ani după Maleahi, poporul evreu căuta semnele întoarcerii profetului Ilie, care fusese luat la cer cu sute de ani mai înainte (2 Împ. 2:11). La fiecare celebrare a Paștelui, un scaun gol era așezat la masă în amintirea lui Ilie, așteptând ca el să vină și să fie oaspete în acea noapte.

De aceea, nu este un lucru surprinzător că, atunci când Ioan a început să atragă atenția, „Iudeii i-au trimis din Ierusalim pe niște preoți și Leviți să-l întrebe: ‚Tu cine ești?’ El a mărturisit și n-a tăgăduit: a mărturisit că nu este el Hristosul. Și ei l-au întrebat: ‚Dar cine ești? Ești Ilie?’ Și el a zis: ‚Nu sunt!’ ‚Ești prorocul?’ Și el a răspuns: ‚Nu!’” (Ioan 1:19-21a). Când Ioan a liniștit orice gânduri că el ar putea fi Mesia, liderii s-au gândit apoi că el era Ilie. Dar Ioan a negat și această suspiciune.

Această negare este întrucâtva misterioasă, căci un înger spusese că Ioan avea să „meargă înaintea lui Dumnezeu, în duhul și puterea lui Ilie” (Luca 1:17), iar Isus a spus mai târziu: „Și, dacă vreți să înțelegeți, el [Ioan] este Ilie, care trebuia să vină”, și, „Dar vă spun că Ilie a și venit, și ei nu l-au cunoscut, ci au făcut cu el ce au vrut. Tot așa are să sufere și Fiul omului din partea lor’. Ucenicii au înțeles atunci că le vorbise despre Ioan Botezătorul” (Matei 11:14; 17:12-13). Totuși, felul în care Isus a făcut acele comentarii și afirmația îngerului că Ioan avea să vină „în duhul și puterea lui Ilie” sunt indicii ale faptului că Ioan nu era în realitate Ilie. Cu toate acestea, există o continuitate între Ilie și Ioan, astfel încât lucrarea lui Ilie era reintrodusă în persoana lui Ioan Botezătorul.

FINALUL TĂCERII?

Încearcă să îți imaginezi că ești un evreu în primul secol. Dintr-o dată, pare că toți vorbesc despre apariția unui om al lui Dumnezeu venit din pustie, din deșert, care era locul tradițional de întâlnire dintre Dumnezeu și profeții Lui în Vechiul Testament. În pustie, profetul avea să își primească ungera. Acolo avea să primească Cuvântul lui Dumnezeu și să fie trimis să îl propovăduiască în Israel. Oamenii au început în curând să se întrebe dacă nu cumva Ioan era un profet.

Această chestiune a fost plină de importanță pentru că Ioan a venit la finele unei perioade îndelungate de

tăcere profetică. În Vechiul Testament, situația era de așa manieră încât părea că există un profet la orice colț de stradă. Aceea era o epocă în care profeția era foarte importantă pentru viața evreilor, iar Ilie a fost în capul listei profetilor. Dar dintr-o dată, pe neașteptate, cuvântul profetic al lui Dumnezeu a încetat să fie trimis în țară. Maleahi fusese ultimul profet din Israel. Vreme de 400 de ani nu mai venise niciun cuvânt din partea lui Dumnezeu. Poporul Israel așteptase ceea ce părea o veșnicie până ce Dumnezeu să le vorbească din nou. Astfel, speranța a crescut rapid la cote înalte la gândul că Ioan avea cumva să aducă un cuvânt îndelung așteptat din partea lui Dumnezeu.

Eu am o întrebare interesantă pe care îmi place să le-o pun studenților mei: „Cine a fost cel mai mare profet din Vechiul Testament?” Unii spun Ilie. Alții spun Isaia. Alții insistă pe Ieremia. În final, eu le spun studenților: „Nu, cel mai mare profet din Vechiul Testament a fost Ioan Botezătorul”. Uneori noi uităm că, deși citim despre Ioan Botezătorul în Noul Testament, el a trăit înainte ca Isus să fi inaugurat noul legământ în odaia de sus, în noaptea trădării Sale. Așadar, perioada Vechiului Testament se întinde de la început, din grădina Edenului, până la momentul ultimei Cine. Astfel, Ioan Botezătorul aparține perioadei Vechiului Testament, iar Isus a spus despre el că „dintre cei născuți din femei, nu s-a sculat nici unul mai mare decât Ioan Botezătorul” (Matei 11:11).

„ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU ESTE APROAPE”

Deși Ioan a fost cel mai mare profet din Vechiul Testament, misiunea lui a fost să anunțe sfârșitul perioadei vechi-testamentare a istoriei răscumpărării, căci Împărăția lui Dumnezeu avea să fie inaugurată. În Vechiul Testament, sosirea Împărăției lui Dumnezeu era un eveniment ambiguu din viitor. Dar Ioan și-a început mesajul cu o notă radicală de urgență. El exclamă: „Pocățiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape” (Matei 3:2). Ioan spunea că Împărăția lui Dumnezeu nu se mai afla la distanță, în viitor, ci era pe punctul de a sosi.

Ioan a folosit două metafore pentru a ilustra urgența momentului. În primul rând, el a spus: „Iată că securea a și fost înfiptă la rădăcina pomilor” (Matei 3:10a). Situația nu era ca și cum un pădurar tocmai intrase în pădure și începuse să îndepărteze coaja unui pom, și că avea de fluturat securea pentru încă o mie de ori înainte de a putea pune jos copacul. Mai degrabă acesta deja tăia miezul pomului. Ioan spunea că mai era nevoie de o singură lovitură a securii, și pomul avea să fie pus jos.

În al doilea rând, Ioan a spus: „Acela își are lopata în mână, își va curăți cu desăvârșire aria, și își va strânge grâul în grânar; dar pleava o va arde într-un foc care nu se stinge” (Matei 3:12). Lopata era o unealtă folosită de cultivatorii de grâne pentru a separa grâul de

pleavă. După ce grâul era cernut, adică după ce semințele erau separate de teci, fermierul folosea o lopată mare agitând în aer semințele, așa încât vântul să ducă departe pleava mai ușoară, adică piesele mai fine ale tecilor. Pleava era suflată deoparte, iar semințele, fiind mai grele, aveau să cadă înapoi în grămadă. Ioan spunea că fermierul nu doar se gândea să separe grâul de pleavă, nici nu mergea către hambar ca să-și agațe lopata în cui. Dimpotrivă, lopata cernerii era în mâna fermierului, și el era gata să-și înceapă ultima etapă de prelucrare a recoltei. Momentul separării, momentul de criză care avea să facă separarea între grâu, care era bun, și pleavă, care era inutilă și de nedorit, avea să se petreacă. Ioan spunea, cu alte cuvinte: „Israele, Împăratul tău este gata să vină, Mesia este la porți, iar tu nu ești gata”.

ASPECTUL SCANDALOS AL BOTEZULUI

Ce trebuiau să facă oamenii pentru a fi gata pentru sosirea lui Mesia? Ioan le-a spus clar: trebuiau să se pocăiască de păcatele lor și să fie botezați.

În mințile teologilor și a liderilor din acea vreme, chemarea adresată de Ioan poporului evreu să vină la râul Iordan pentru a fi botezați era scandaloașă. De ce? Când cineva dintre Neamuri se convertea la iudaism, acel om trebuia să accepte toate învățăturile și practicile iudaismului, și trebuia circumscris. În plus, el trebuia să

treacă printr-un ritual care se dezvoltase în perioada inter-testamentară, o îmbăiere ceremonială de purificare cunoscută ca „botezul prozeliților”. Acest ritual de purificare era administrat convertiților dintre Neamuri, pentru că evreii considerau că Neamurile erau necurate ceremonial. Prin contrast, evreii erau considerați curați, așa că lor nu li se cerea să treacă prin niciun ritual de curățare. Dar când Ioan i-a chemat să se boteze, fariseii au fost revoltați de faptul că Ioan insinua că evreii erau necurați. Ei nu puteau înțelege că Dumnezeu îi impunea o nouă cerință poporului Său pentru că, în istoria răscumpărării, se apropia un om moment – sosirea lui Mesia – și chiar și evreii aveau nevoie de iertarea păcatelor.

Într-o zi, pe când Ioan boteza la râul Iordan, L-a văzut pe Isus apropiindu-Se și a exclamat: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!” (Ioan 1:29b). Apoi Isus a venit la Ioan și i-a cerut să fie botezat. Ioan a fost șocat. Matei ne spune că „Ioan căuta să-L oprească. ‚Eu’, zicea el, ‚am trebuință să fiu botezat de Tine, și Tu vii la mine?’” (Matei 3:14). Ioan știa că Isus era fără păcat și, de aceea, nu avea nevoie să parcurgă ritualul de curățare. Dar Isus a spus: „Lasă-Mă acum, căci așa se cade să împlinim tot ce trebuie împlinit” (v. 15). Ca Mesia, Isus trebuia să Se supună întregii Legi a lui Dumnezeu. Chemarea Lui nu era doar să moară pentru păcatele poporului Său, ci El trebuia să și asculte în chip desăvârșit de Lege, pentru a procura neprihănirea care avea să îi

fie atribuită aceluiași popor. Fiecare cerință impusă Israelului I-a fost impusă lui Mesia – inclusiv porunca de a fi botezat, poruncă ce a venit prin Ioan Botezătorul, ca profet al lui Dumnezeu. De aceea, Isus a fost botezat.

Totuși, când ne gândim la botezul lui Ioan, este vital să înțelegem că acesta nu este echivalent cu botezul Noului Testament. Există multe elemente asemănătoare, dar cele două nu sunt unul și același lucru. Botezul din Noul Testament trece dincolo de ceea ce a fost implicat și semnificat prin botezul lui Ioan. Botezul lui Ioan era un ritual pregătitor pentru poporul Israel în așteptarea venirii lui Mesia, așa că sensul lui era înrădăcinat și întemeiat în Vechiul Testament. El slujea ca un fel de punte către sacramentul botezului din Noul Testament. Mai târziu, Isus a poruncit ceva care avea o semnificație mult mai adâncă și mai mare.

BOTEZUL PORUNCIT

La finalul Evangheliei după Matei descoperim o discuție importantă între Isus și ucenicii Lui. Matei scrie:

Cei unsprezece ucenici s-au dus în Galileea, în muntele unde le poruncise Isus să meargă. Când L-au văzut ei, I s-au închinat, dar unii s-au îndoit. Isus S-a apropiat de ei, a vorbit cu ei și le-a zis: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate Neamurile, botezându-i în

Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învâțați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului”. (28:16–20)

Eu cred că este important că Isus a prefațat acest mandat spunându-le ucenicilor Lui: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ”. Isus nu poruncise botezul nicăieri în învățătura Lui de până la momentul răstignirii. Dar El a făcut aceasta aici. Fiindcă înviase din morți și ca urmare a lucrării Sale încheiate, El avea autoritatea de a crea un nou semn pentru noul legământ, și a făcut acest lucru poruncind botezul.

În capitolul anterior am susținut că botezul nu este necesar pentru mântuire. Totuși, dacă aș fi întrebat, „Este botezul necesar pentru un creștin?”, răspunsul meu ar fi: „Cu siguranță că da”. El nu este necesar pentru mântuire, dar este necesar pentru ascultare, întrucât Hristos a poruncit fără ambiguitate ca toți cei care Îi aparțin, care sunt parte din familia noului legământ și care primesc beneficiile mântuirii Sale, să fie botezați în formula Trinitariană.

Capitolul 3

SEMNU LEGĂMĂNTULUI

Nu știu de când a devenit un obicei pentru creștinii americani să le ceară vorbitorilor la conferințe să le dea autografe pe Biblii, dar primesc frecvent o astfel de cerere când sunt invitat să predic la astfel de evenimente. În multe situații, oamenii care îmi cer să le dau un autograf îmi solicită să scriu acolo versetul meu preferat. Această cerere m-a luat prin surprindere când m-am confruntat pentru prima dată cu ea. Eu nu am un verset preferat. Eu vreau să am parte de întreg sfatul lui Dumnezeu ca un steag deasupra vieții mele. Dar întrucât oamenii doreau un verset, am început să scriu versete la întâmplare. Unul pe care l-am dat cel mai des este Geneza 15:17, care spune: „După ce a asfințit soarele, s-a făcut un întuneric adânc; și iată că a ieșit un fum ca dintr-un cuptor, și niște flăcări au trecut printre dobitoacele despicate”.

Ai putea să te scarpini pe cap în această clipă, gândindu-te de ce am ales acest verset. Vreau să te asigur că nu ești singurul. Când scriu Geneza 15:17 în Bibliile

oamenilor, invariabil se întâmplă ca, înainte de sfârșitul conferinței, cineva să vină la mine și să mă întrebe: „Ai scris cu o anumite intenție Geneza 15:17?” Atunci când asigur acea persoană că am făcut intenționat acel lucru, replica vine adesea în felul următor: „Bine, dar acel verset n-are niciun sens pentru mine”.

Recunosc că Geneza 15:17 are toate șansele să fie un verset preferat neobișnuit. În afara contextului lui, acest verset este aproape imposibil de înțeles. Dar eu iubesc atât de mult acest verset tocmai datorită contextului lui. Eu le spun adesea oamenilor că, dacă aș fi izolat pe o insulă și aș putea lua cu mine o singură carte, cartea pe care mi-aș dori-o ar fi, evident, Biblia. Dar dacă aș putea alege o singură carte din Biblie, aș vrea să iau cu mine cartea Evrei, datorită felului în care ea sumarizează foarte bogat toate învățăturile Vechiului Testament și legătura dintre ele și lucrarea încheiată a lui Hristos din Noul Testament. Dar dacă n-aș putea lua cu mine decât un singur verset al Bibliei, aș vrea să iau Geneza 15:17.

DUMNEZEU JURĂ PE SINE

Ce se întâmplă aici? În Geneza 15, Îl vedem pe Dumnezeu făcându-i făgăduințe lui Avraam. El l-a chemat pe Avraam și i-a spus: „Avrame, nu te teme; Eu sunt scutul tău, și răsplata ta cea foarte mare” (v. 1). Avraam era un pic confuz, așa că a întrebat: „Ce-mi vei da? Căci

mor fără copii; și moștenitorul casei mele este Eliezer din Damasc” (v. 2). Avraam era pe atunci unul dintre cei mai bogați oameni din lume. El avea parte de orice binecuvântare materială care și-o dorea. Totuși, Eliezer din Damasc, un slujitor, era moștenitorul desemnat al lui Avraam, pentru că Avraam nu avea copii. Acest lucru l-a determinat pe Dumnezeu să-Și reafirme o promisiune anterioară, spunându-i lui Avraam că va avea parte de o mulțime de urmași, atât de mulți pe cât sunt stelele pe cer (v. 5). Avraam a crezut această promisiune a lui Dumnezeu, iar Dumnezeu i-a socotit acest lucru drept neprihănire (v. 6). Acesta este pasajul pe care apostolul Pavel îl folosește în Epistola lui către Romani pentru a arăta temeiul vechi-testamentar al doctrinei îndreptățirii doar prin credință (4:3).

Apoi Dumnezeu a reiterat o altă promisiune – anume că Avraam avea să moștenească țara Canaan (v. 7). Dar Avraam a avut ezitări gândindu-se la imensitatea promisiunii. El a întrebat: „Doamne Dumnezeule, prin ce voi cunoaște că o voi stăpâni?” (v. 8). De aceea, Dumnezeu i-a poruncit lui Avraam să ia anumite animale, să le taie în două și să aranjeze bucățile pe două rânduri, marcând astfel o cale între ele (v. 9-10). Ce s-a petrecut acolo a fost un lucru sângeros, un carnagiu. Când Avraam a încheiat, Dumnezeu a trimis asupra lui un somn adânc și i-a dat o vedenie. Acea vedenie este descrisă în versetul 17: „După ce a asfințit soarele, s-a

făcut un întuneric adânc; și iată că a ieșit un fum ca dintr-un cuptor, și niște flăcări au trecut printre dobitoacele despicate”.

Focul și flacăra de foc erau teofanii, manifestări vizibile ale Dumnezeului invizibil. Avraam a văzut o manifestare divină trecând printre bucățile de animale și a înțeles imediat sensul. Dumnezeu l-a făcut pe Avraam capabil să știe că făgăduințele Lui aveau să se împlinească negreșit. Era ca și cum Dumnezeu i-ar fi spus: „îți dau făgăduințele, și nu pot jura pe nimic mai presus decât Mine Însumi. Nu pot jura pe munți, nu pot jura pe mări, nu pot jura pe îngeri. De aceea, jur înaintea ta pe propria Ființă. Dacă voi eșua să împlinesc promisiunile Mele față de tine, voi fi tăiat în două asemenea acestor animale. Eu, Dumnezeul neschimbător, M-aș schimba; Eu, Dumnezeul veșnic, aș deveni temporar; Eu, Cel infinit, aș deveni finit”. Noi știm că Dumnezeu a spus aceste lucruri pentru că autorul cărții Evrei le descrie astfel: „Dumnezeu, când i-a dat lui Avraam făgăduința, fiindcă nu putea să Se jure pe unul mai mare decât El, S-a jurat pe Sine însuși, și a zis: ,Cu adevărat te voi binecuvânta, și îți voi înmulți foarte mult sămânța” (6:13-14).

Ceea ce vedem în Geneza 15 este o ceremonie de legământ care era destul de obișnuită pentru vremea lui Avraam. Când două părți făceau un legământ, ele despicau animale și treceau printre bucățile acestora, declarând astfel că meritau să fie tăiați în două dacă își

încălcau angajamentul. În acest caz, doar Dumnezeu a trecut printre bucățile de animale, pentru că doar El făcea promisiuni. El Își instituia legământul cu Avraam.

SEMNELE LEGĂMÂNTULUI

Ce are a face acest eveniment cu botezul? Când Dumnezeu intră în legămintele cu poporul Său, făcându-i promisiuni de răscumpărare, El atestă autenticitatea legământului dând un fel de semn exterior. De exemplu, când El i-a promis lui Noe că nu va mai distruge niciodată lumea printr-un potop, Dumnezeu a pus curcubeul Lui pe cer. Acel curcubeu era un semn vizibil care confirma promisiunea lui Dumnezeu pentru viitorul acestei planete. El spunea că, de fiecare dată când vedem un curcubeu, trebuie să ne amintim că Dumnezeu a promis să nu mai distrugă niciodată lumea printr-un potop.

Într-o modalitate asemănătoare, după instituirea legământului Lui cu Avraam, Dumnezeu le-a dat lui Avraam și urmașilor lui un semn al calității lor de părtași ai legământului: circumcizia. Acest semn avea un sens dublu. Pe de o parte, tăierea împrejur era un semn că Dumnezeu spunea, „vă tai din restul omenirii decăzute și vă consacru ca un popor al Meu”. În același timp, semnul era o mărturie a poporului, care spunea, cu alte cuvinte, „O, Doamne, dacă eu eșuez să păzesc termenii acestui legământ, eșuez să fiu credincios față de Tine în această relație a legământului, voi fi tăiat de

la toate beneficiile promisiunilor legământului Tău”. Astfel, circumcizia simboliza deopotrivă binecuvântările și blestemele legământului lui Dumnezeu cu Avraam.

Ritualul circumciziei a fost dat pentru toate generațiile de evrei ca semnul legământului cel vechi. Iată de ce, dacă ar fi să îi cerem unui evreu să spună care este semnul legământului lui Dumnezeu cu poporul Său, ar spune că acela este circumcizia. La fel cum circumcizia era semnul vechiului legământ, botezul este semnul noului legământ. Într-o modalitate foarte reală, ceea ce circumcizia era pentru Vechiul Testament, botezul este pentru Noul Testament. Vedem această legătură strânsă în Epistola lui Pavel către Coloseni, unde el scrie:

Căci în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii. Voi aveți totul deplin în El, care este Capul oricărei domnii și stăpâniri. În El ați fost tăiați împrejur, nu cu o tăiere împrejur făcută de mână, ci cu tăierea împrejur a lui Hristos, în dezbrăcarea de trupul poftelor firii noastre pământești, fiind îngropați împreună cu El, prin botez, și înviați în El și împreună cu El, prin credința în puterea lui Dumnezeu, care L-a înviat din morți. Pe voi, care erați morți în greșelile voastre și în firea voastră pământească netăiată împrejur, Dumnezeu v-a adus la viață împreună cu El, după ce ne-a iertat toate greșelile. A șters zăpăsul cu poruncile lui, care stătea împotriva noastră și ne era potrivnic, și l-a nimicit, pironindu-l pe cruce. A dezbrăcat domniile și stăpânirile, și le-a făcut de ocară înaintea lumii, după ce a ieșit biruitor asupra lor prin cruce. (2:9-15)

Aici, Pavel le spune unor credincioși dintre Neamuri, care primiseră botezul Noului Testament, că ei au primit o circumcizie interioară. Ei au o circumcizie a inimii, așa că este potrivit ca ei să aibă semnul noului legământ, care îndreaptă privirile dincolo de el, către toate beneficiile care vin din Hristos.

CONTINUITATEA LEGĂMÂNTULUI

Desigur, circumcizia și botezul nu sunt identice, la fel cum vechiul și noul legământ nu sunt identice. Dar aceste două legăminte nu se află în conflict unul cu altul. Între ele nu există nicio antiteză radicală. Există un element de discontinuitate, motiv pentru care vorbim despre vechiul și despre noul. Dacă n-ar fi existat nicio diferență între ele, deosebirea dintre vechiul și noul legământ ar fi fost lipsită de sens. Totuși, noul legământ nu este total deconectat de vechiul. Dincolo de elementele de discontinuitate, există elemente puternice de continuitate. Noul legământ nu distruge vechiul legământ, ci îl împlinește și zidește pe el.

Având în vedere această continuitate, este de așteptat să existe multe paralele între vechiul și noul legământ. De exemplu, așa cum am văzut deja, ambele legăminte au semne exterioare ale includerii în ele, circumcizia respectiv botezul. Ambele semne au de-a face cu beneficiile mântuirii pe care Dumnezeu le aduce în viețile celor care cred. Atât circumcizia cât și botezul

semnifică promisiunile lui Dumnezeu. În ambele cazuri, Dumnezeu este Cel care instituie semnul.

Actul suveran al lui Dumnezeu este extrem de important pentru înțelegerea sensului botezului. Asta înseamnă că integritatea semnului nu ține de persoana care îl administrează sau de persoana care îl primește. Dacă cineva este botezat de un slujitor care părăsește ulterior lucrarea și abandonează credința, acea persoană nu trebuie să fie rebotezată. Tot astfel, eșecul cuiva botezat de a duce o viață exemplară nu subminează semnul. Integritatea semnului ține de persoana care face promisiunea. Promisiunile lui Dumnezeu stau înapoia semnului.

Acest lucru ne conduce către punctul central pe care vreau să îl tratez în această carte – sensul botezului. Am văzut că botezul este un semn al noului legământ, dar ce anume semnifică el? Care este sensul lui? Conduceam cândva mașina de la Atlanta la Gainesville, Florida, și ploua intens. Am trecut de la un oraș la altul - Macon, Tifton, Valdosta, Lake City, Gainesville – și mă uitam de zor după semnele puse de-a lungul drumului care să îmi spună ce distanță mai era până la următorul loc. Într-un punct anume, am văzut un semn care spunea, „Valdosta, 120 km”. Acela era un semn către Valdosta, dar semnul în sine nu era Valdosta. Un semn îndreptă privirile dincolo de semnul în sine, către altceva. În același fel, botezul nu este mântuirea și nici

vreun lucru pe care ea îl presupune. El este semnul care ne îndreaptă către beneficiile lui Hristos, pe care le primim prin credință.

Capitolul 4

SEMNIIFICAȚIA BOTEZULUI

Așa cum am văzut, botezul este un semn. Dar care este sensul lui? Botezul pregătitor al lui Ioan era un semn al curățării de păcat. El chema poporul Israel să se îmbăieze ca o pregătire pentru sosirea lui Mesia. Evident, înțelesul acesta este încorporat în botezul din Noul Testament. Dar botezul nou-testamentar are un sens mult mai larg decât indica botezul lui Ioan. Într-un fel, întrucât botezul este semnul noului legământ, el se referă la toate beneficiile pe care Dumnezeu le dă copiilor Lui în cadrul aceluși legământ, la toate roadele pe care le căpătăm atunci când primim Evanghelia mântuirii doar prin Hristos.

Mărturisirea de Credință de la Westminster, o declarație doctrinară protestantă și reformată, definește botezul în felul următor: „Botezul este un sacrament al Noului Testament, poruncit de Domnul Isus Hristos nu numai pentru primirea solemnă a celui botezat în biserica vizibilă, ci și pentru a fi pentru el un semn și o pecete a legământului harului, a altoirii lui în Hristos, a

regenerării, iertării păcatelor și dăruirii lui pentru Dumnezeu, prin Isus Hristos, ca să trăiască o viață nouă. Acest sacrament, prin însăși rânduiala lui Hristos, trebuie continuat în Biserica Lui până la sfârșitul lumii” (28.1).

Poate că cea mai izbitoare trăsătură a aceluși paragraf este numărul de virgule, fiecare dintre ele marcând o clauză care indică un sens specific al botezului. Chiar și așa, acest paragraf este departe de a fi exhaustiv. Altfel spus, botezul are sensul mai multor lucruri decât cele enumerate în acest rezumat confesional. În acest capitol vreau să analizez pe scurt câteva dintre adevărurile pe care le înglobează acest sacrament multi-fațetat.

ALTOIREA ÎN HRISTOS

Primul sens pe care mărturisirea îl menționează este „legământul harului”, care l-am analizat în capitolul anterior. Următorul vorbește despre „altoirea în Hristos”. Termenul *altoire* este împrumutat din agricultură. Pavel îl folosește când vorbește despre relația dintre credincioșii provenind din Neamuri și cei evrei, și îi descrie pe cei dintre Neamuri ca fiind mlădițele sălbatice care au fost altoite în măslin, adică poporul legământului lui Dumnezeu (Rom. 11:17-24). Astfel, altoirea ilustrează felul în care ceva este atașat de o gazdă vie, care crește, așa încât altoiul să își extragă viața din gazdă. De aceea, când mărturisirea vorbește despre altoirea în Hristos, ea folosește una dintre cele

mai vii metafore biblice a ceea ce înseamnă să devii creștin.

În Noul Testament există doi termeni grecești care pot fi traduși prin „în”. Unul este *eis* iar celălalt este *en*. Între aceste cuvinte există o deosebire importantă, deosebire care se pierde atunci când sunt traduse. *En* înseamnă „în” cu sensul de „în interior” sau „înăuntru”. *Eis* înseamnă „în” cu sensul de „înspre”. Dacă ceva se află în interiorul cercului, termenul potrivit este *en*. Dacă vine din afara cercului în interiorul lui, termenul este *eis*.

Fac această discuție pe marginea unui element aparent minor pentru că Noul Testament ne învață că, în starea noastră naturală, noi suntem înstrăinați de Dumnezeu. Asta înseamnă că ne aflăm în afara părtășiei cu Dumnezeu, în afara lui Hristos, nu într-o comuniune sau părtășie vie cu El. Când oamenii sunt chemați la credință în Noul Testament, așa cum Pavel și Sila i-au spus temnicerului din Filipi, „Crede în Domnul Isus, și vei fi mântuit” (F.A. 16:31), termenul grec tradus prin „în” este *eis*. Astfel, Pavel și Sila spuneau în realitate, „Crede *înspre* Hristos”. Toți cei care cred *înspre* Hristos sunt apoi descriși în Noul Testament ca fiind *în* Hristos. Așadar, când noi trecem de la necredință la credință, facem o tranziție. Noi intrăm în Împărăția lui Dumnezeu, în părtășie cu Dumnezeu și într-o relație mântuitoare cu Isus Hristos, după ce am fost în afara acestor lucruri. De aceea, mântuirea este o deplasare dintr-un domeniu în

altul, din împărăția întunericului în Împărăția luminii, iar Mărturisirea [Westminster] surprinde această idee atunci când vorbește despre altoirea *în* Hristos.

Toți cei care cred în Domnul Isus Hristos intră într-o unire spirituală cu El, astfel că noi suntem în Hristos și Hristos este în noi. Ca urmare a acestui fapt, noi experimentăm ceea ce Crezul Apostolic numește „împărtășirea [părtășia] sfinților”. Asta înseamnă că avem parte de o unire spirituală tainică cu orice creștin care a trăit sau va trăi vreodată în această lume, pentru că noi toți aparținem aceluiași trup, Hristos. De aceea, dacă eu sunt în Hristos și tu ești în Hristos, suntem părtași unei legături, unei uniri spirituale, nu doar cu Hristos, ci și unul cu celălalt. Noul Testament spune că noi suntem altoiți în Hristos, așa încât intrăm într-o unire tainică cu El și cu întregul Său trup.

Mă grăbesc aici să adaug categoric că nu spun prin asta că oricine este botezat s-ar afla în Hristos ca urmare a botezului. Ceea ce spun este că botezul ilustrează viața în Hristos. El are sensul că promisiunea lui Dumnezeu față de poporul Său este promisiunea unei relații cu El, prin Fiul Său, prin credință. El este semnul că suntem în Hristos, nu în împărăția întunericului. Asemenea semnului circumciziei din Vechiul Testament, botezul este un semn că oamenii care sunt părtași lui se află într-o relație specială cu Dumnezeu, Domnul legământului peste turma Sa răscumpărată.

Evident, oamenii de sub vechiul legământ erau, ca și noi, înclinați să presupună că, dacă aveau semnul exterior, în mod automat erau părtași realității aceluși semn. Pavel a trebuit să îi mustre aspru pentru că presupuneau că, doar pentru că erau tăiați împrejur, automat trebuiau să se afle într-o relație specială cu Dumnezeu. Circumcizia era semnul exterior al legământului, care indica o relație răscumpărătoare față de toți cei care erau, prin credință, legați de Dumnezeu. Același lucru poate fi spus despre semnul Noului Testament.

REGENERAREA INIMII

Al doilea punct major pe care Mărturisirea îl subliniază este regenerarea noastră. În această privință se ridică anumite probleme, așa cum am văzut, pentru că una dintre dezbaterile importante din jurul botezului este dacă sacramentul produce automat regenerarea în cel care ia parte la botez. Una dintre problemele acestei dezbateri ține de faptul că termenul *regenerare* este folosit în mai multe feluri în discuțiile teologice. El are un sens în luteranismul istoric, un alt sens în romano-catolicismul istoric, și un alt sens în teologia reformată istorică.

În religia reformată clasică, termenii *regenerare* și *naștere din nou* au fost folosiți cu referire la lucrarea supranaturală prin care Dumnezeu Duhul Sfânt aduce un suflet la viață spirituală, suflet care anterior era mort în

păcat (Efes. 2). Înaintea regenerării, noi nu avem nicio înclinație pentru lucrurile lui Dumnezeu; nu avem nicio dorință după El; nu Îl dorim în gândirea noastră. Dar atunci când Duhul Sfânt operează asupra sufletelor noastre, noi încetăm să fim împotriviți față de lucrurile lui Dumnezeu și începem să Îl iubim pe Hristos; noi alergăm la El și Îl primim pentru că am fost înviați față de lucrurile lui Dumnezeu. Aceasta este nașterea din nou pe care Isus o descrie în Ioan 3. Totuși, alții nu folosesc termenul *regenerare* cu referire la schimbarea inițială a înclinației sufletului, ci cu referire la viața cea nouă, adică experiența creștină produsă după convertire. Cu alte cuvinte, termenul *regenerare* este folosit în teologia reformată cu referire la primul pas în noua viață, adică nașterea, dar alții îl folosesc ca pe un termen pentru viața cea nouă care începe la naștere. Cei care preferă această ultimă folosire a termenului spun că nașterea din nou continuă pe măsură ce noi trecem prin procesul de sfințire de-a lungul vieților noastre. Ea nu este un eveniment unic, instantaneu și imediat.

Perspectiva reformată asupra regenerării este legată de conceptul păcatului original. Evident, nu toate bisericile au aceeași gândire legată de păcatul original. În esență, fiecare biserică din Consiliul Mondial al Bisericilor (World Council of Churches) ar mărturisi că omul este o ființă decăzută, că fiecare persoană se naște într-o stare de corupție moștenită de la Adam și Eva.

Dar discuțiile intense au loc în legătură cu proporția sau gradul acelei corupții. Unele grupuri, cum ar fi pelagienii, socinienii și anumiți liberali moderni resping că ar exista o corupție moștenită. Dar în interiorul creștinismului ortodox², există acord asupra faptului că ceva s-a petrecut cu natura omenirii în căderea lui Adam, lucru care ne lasă fie sever slăbiți în termenii puterii noastre morale, fie, așa cum spune teologia reformată, incapabili moral să ne îndreptăm pe noi înșine către lucrurile lui Dumnezeu.

Această stare de corupție este denumită păcatul original. Noi nu suntem păcătoși pentru că păcătuim, ci păcătuim pentru că suntem păcătoși. Rodul corupt izvorăște din naturile noastre corupte. Atunci când păcătuim, noi facem ceea ce survine natural în noi ca ființe decăzute.

Această păcătoșenie se vede în Scriptură în modalități metaforice. Ea este ilustrată în termenii necurăției spirituale. De exemplu, mobilierul cortului întâlnirii și al templului din Vechiul Testament includea un vas special numit lighean. Acest obiect simboliza necesitatea unui ritual de curățare pentru înnoirea unei persoane din starea sa de necurăție morală.

Ce relevanță are această învățătură pentru botez? Botezul este un semn al promisiunii lui Dumnezeu față

---

² creștinismul ortodox – are sensul de creștinism biblic, nu de ortodoxie răsăriteană ca sistem religios – n.tr.

de poporul Său regenerat, promisiunea că îi va elibera de robia morală a păcatului original, că le va curăța sufletele de vinovăție și că îi va purifica așa încât să poată intra într-o relație mântuitoare cu El. Așadar, toate aceste lucruri au loc prin lucrarea Duhului Sfânt care ne schimbă din interior spre exterior, lucrare simbolizată prin sacramentul botezului. Acesta este motivul pentru care noi folosim apa în ritualul botezului. El este un semn al curățării de păcat, simbolul regenerării, al aducerii la noua viață în Hristos.

IERTARE ȘI SUPUNERE

Al treilea sens pe care Mărturisirea îl identifică este „iertarea păcatelor”. Cu alte cuvinte, botezul este semnul uneia dintre consecințele credinței noastre în Hristos, anume îndreptățirea. Când Dumnezeu ne îndreptățește, El ne declară drepti prin iertarea păcatelor. Îndreptățirea noastră este înrădăcinată și întemeiată pe lucrarea lui Hristos, care a luat păcatele noastre asupra Lui și a satisfăcut cerințele dreptății lui Dumnezeu prin lucrarea Lui ispășitoare. Pe de o parte, moartea lui Isus pe cruce a satisfăcut dreptatea Tatălui. Pe de altă parte, asemenea țapului Azazel din Vechiul Testament, asupra căruia erau transferate ceremonial păcatele oamenilor și care era alungat departe în întunericul din afara taberei (Lev. 16), Hristos a devenit purtătorul păcatelor noastre, „țapul” nostru de scăpare, care a alungat păcatele noastre de la noi, și a făcut acest lucru complet. Astfel, când

botezul este administrat, prin el este simbolizată promisiunea lui Dumnezeu de iertare a păcatelor noastre și de a le duce de la noi la fel de departe pe cât este răsăritul de apus (Ps. 103:12).

În final, Mărturisirea ne îndreaptă către „dăruirea noastră pentru Dumnezeu, prin Isus Hristos, ca să trăim o viață nouă”. Aici, ea vorbește despre supunerea noastră față de Dumnezeu, despre întoarcerea noastră de la căile noastre încăpățănate ca să-L urmăm pe Hristos în supunere față de domnia Lui. Întrucât am fost „răstigniți împreună cu Hristos” (Gal. 2:20) în unirea noastră tainică cu El, noi suntem înviați la o viață nouă, inimile noastre noi fiind în stare să aleagă să meargă pe căile lui Dumnezeu. Noi dorim să umblăm pe acele căi, iar botezul este un semn al acestei supuneri și a schimbării care rezultă din ea.

Este important să notăm că Mărturisirea de Credință încheie spunând că, „prin însăși rânduiala lui Hristos, [botezul] trebuie continuat în Biserica Lui până la sfârșitul lumii”. Oriunde și oricând Evanghelia își face loc prin propovăduire, noii credincioși trebuie botezați. Oricine sugerează că botezul nu ar fi necesar sfidează porunca lui Hristos.

BOTEZUL CU DUHUL

Trecând dincolo de punctele menționate în Mărturisirea de la Westminster, aș vrea să vorbesc despre

alte două aspecte. În primul rând, botezul în apă din Noul Testament ne îndreaptă privirile către botezul creștinului cu Duhul Sfânt.

De-a lungul secolului al XX-lea, o mișcare majoră din biserică a pus un accent deosebit pe conceptul botezului cu Duhul Sfânt. Credincioșii carismatici și pentecostali au insistat pe ideea că botezul cu Duhul ar fi o a doua experiență a harului. Aceasta constituie o îndepărtare de gândirea creștină clasică, în cadrul căreia botezul cu Duhul Sfânt este înțeles ca echiparea tuturor credincioșilor cu o măsură de putere pentru lucrare.

Așadar, ce este botezul cu Duhul și ce legătură are cu botezul în apă? În Vechiul Testament, câțiva indivizi aveau *charismata*, daruri carismatice ale harului, care îi făcea capabili să împlinească responsabilități importante. Duhul Sfânt a venit asupra lui David făcându-l în stare să își împlinească rolul de rege (1 Sam. 16:13). El a venit asupra prorocilor, ungându-i și făcându-i destoinici să fie agenți ai revelației (2 Cron. 15:1; 20:14). În perioada judecătorilor, când darurile unice erau necesare pentru cărmuirea poporului, Domnul a ridicat bărbați și i-a echipat cu daruri astfel încât să-I elibereze poporul (Jud. 2:16; 13:25).

Persoana din Vechiul Testament care a manifestat probabil cel mai mare grad al acestui botez și împuternicire pentru lucrare din partea Duhului Sfânt era Moise, pe care Dumnezeu l-a înzestrat cu daruri extraordinare

de conducere, pentru a fi mijlocitor al vechiului legământ. Într-o anumite ocazie, când oamenii erau nefericiți că nu aveau nimic altceva de mâncare decât mana, Moise a început să dispere și i-a cerut lui Dumnezeu să îl omoare pentru că povara de a mulțumi poporul i se părea prea mare (Num. 11:15). Dumnezeu i-a poruncit lui Moise să adune șaptezeci de bătrâni din Israel și a afirmat aceasta: „Eu Mă voi pogorî, și îți voi vorbi acolo; voi lua din duhul care este peste tine și-l voi pune peste ei ca să poarte împreună cu tine sarcina poporului, și să n-o porți tu singur” (v. 17). Moise a făcut ceea ce i s-a spus, iar Dumnezeu a luat parte din puterea Duhului care era asupra lui Moise și i-a uns pe acești șaptezeci de bătrâni ca să îl ajute.

Într-o adăugire oarecum ciudată la această situație, vedem că doi dintre cei șaptezeci de bătrâni desemnați nu s-au adunați cu ceilalți la cortul întâlnirii, ci au rămas în tabără. Cu toate acestea, Dumnezeu i-a înzestrat cu Duhul Său, iar ei au început să prooroască în tabără, la fel cum ceilalți bătrâni prooroceau la cortul întâlnirii. Când Iosua a auzit acest lucru, s-a supărat și l-a îndemnat pe Moise să le spună celor doi bărbați să se abțină. Însă Moise a spus: „Ești gelos pentru mine? Să dea Dumnezeu ca tot poporul Domnului să fie alcătuit din proroci, și Domnul să-Și pună Duhul Lui peste ei!” (v. 29).

Acea dorință a lui Moise a devenit parte din conținutul profeției de mai târziu, când prorocul Ioel a anunțat aceasta: „După aceea, voi turna Duhul Meu peste

orice făptură; fiii și fiicele voastre vor proroci, bătrânii voștri vor visa visuri și tinerii voștri vor avea vedenii. Chiar și peste robi și peste roabe voi turna Duhul Meu în zilele acelea” (Ioel 2:28-29). Când a venit ziua Cincizecimii în Noul Testament, toți credincioșii evrei care erau prezenți au primit botezul cu Duhul Sfânt (F.A. 2:2-4). Când acest lucru s-a petrecut, apostolul Petru a spus: „aceasta este ce a fost spus prin prorocul Ioel: „În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură”” (v. 16-17a). Așadar, Noul Testament a văzut experiența de la Cincizecime ca împlinirea prorociei lui Ioel.

Pe măsura răspândirii Evangheliei, au existat revărsări ale Duhului peste samariteni (F.A. 8:14-17), peste oamenii temători de Dumnezeu (10:44) și peste Neamuri (19:1-6). Apostolii au fost martorii acestor evenimente și au concluzionat că, întrucât Dumnezeu dăduse Duhul Lui fiecăruia dintre aceste grupuri de oameni, nu existau cetățeni de mâna a doua în noul legământ, nici limitări pentru convertiții samariteni, greci sau dintre alte popoare. Pe baza acestui adevăr, Pavel a afirmat: „fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora” (1 Cor. 12:7).

Așadar, potrivit creștinismului clasic, ideea de botez cu Duhul Sfânt este următoarea: fiecare creștin primește nu doar lucrarea de regenerare făcută de Duhul, ci și împuternicirea Duhului pentru participarea la

lucrarea Evangheliei. Asta nu înseamnă că oricine este chemat să fie păstor, predicator sau evanghelist, dar fiecare creștin a fost pus deoparte și împuternicit de Duhul Sfânt, asemenea celor șaptezeci de bătrâni din Israel. Dar în timp ce doar unii credincioși din Vechiul Testament au primit înzestrarea cu putere prin botezul cu Duhul Sfânt, în Noul Testament, fiecare credincios o primește.

Prin urmare, deși există o deosebire între botezul cu apă și botezul cu Duhul, unul dintre lucrurile pe care le indică semnul botezului noului legământ este părăsirea fiecărui credincios la puterea și ungerea Duhului Sfânt. Botezul cu apă este un semn al botezului cu Duhul.

MOARTEA ȘI ÎNVIEREA

În final, botezul Noului Testament este un semn al morții și învierii noastre împreună cu Hristos. Botezul indică identificarea noastră cu moartea lui Hristos; prin el, noi ne mărturisim credința că moartea Lui a fost pentru noi și că, prin ispășirea Lui, El a plătit pedeapsa pentru păcatele noastre. El nu a fost înviat din morți pur și simplu spre disculparea Sa, ci, așa cum ne învață Noul Testament, El a fost înviat fiind cel întâi născut între mulți frați (Rom. 8:29). Astfel, biruința asupra morții în numele tuturor celor care sunt în Hristos este și ea un semn indicat prin botez.

După cum puteți vedea, botezul este plin de un simbolism bogat care ne îndreaptă privirile către toate

lucrurile pe care Dumnezeu le face pentru noi când ne eliberează din păcatele noastre. Promisiunile lui Dumnezeu pentru poporul Său iubit prin Isus Hristos sunt manifestate strălucitor când sacramentul botezului este administrat. Aceste lucruri nu au fost parte din semnificația botezului pregătit al lui Ioan Botezătorul. Botezul nou-testamentar ne comunică tot ceea ce Isus Hristos a împlinit pentru noi.

Este important să notăm că Pavel vorbește despre circumcizie deopotrivă ca un semn și o pecete (Rom. 4:11), astfel că, istoric vorbind, protestanții au folosit același limbaj când au vorbit despre botez. Conceptul pecetluirii este unul dintre cele mai neglijate învățături ale Noului Testament. De exemplu, el ne spune că oricine este în Hristos este nu doar născut din nou din Duhul Sfânt și împuternicit pentru lucrare, ci și pecetluit de Duhul. Fiecare credincios primește „arvuna” Duhului. Când o persoană cumpără o casă, i se cere să plătească un avans, care constituie promisiunea că va plăti și restul. Unii oameni nu se țin de promisiune, arătând că nu erau serioși când au plătit avansul. Dar când Dumnezeu face o plată în avans și promite să finalizeze tranzacția, nu trebuie să ne îngrijorăm că El n-ar face plata completă. Prin această exprimare, Noul Testament ne învață că oricine este născut din nou și primește Duhul Sfânt are promisiunea lui Dumnezeu că El va face tot restul lucrării. Noi suntem pecetluiți pentru o mântuire completă.

În lumea antică, pecetea era simbolul proprietății, autenticității și autorității. Când un rege emitea un edict sau o comunicare oficială, documentul respectiv era pecetluit cu o bucată de ceară fierbinte, apoi regele apăsa peste ceară cu inelul care conținea un simbol regal, lăsând amprenta sa peste document și dovedindu-i astfel autenticitatea. În același fel, darul Duhului îl pecetluiește pe cel credincios, căci Dumnezeu nu le dă Duhul Său decât celor care sunt ai Lui. Duhul este marca lui Dumnezeu pusă asupra oilor turmei Sale. Astfel, promisiunea incredibilă făcută de Dumnezeu vizând mântuirea tuturor celor care cred este validată de Dumnezeul care nu Își retrage niciodată cuvântul.

Capitolul 5

MODUL DE ADMINIS- TRARE A BOTEZULUI

Care este modul potrivit prin care să fie botezată o persoană? Există un mod specific de botez, unul esențial pentru autenticitatea sacramentului? Dintre toate discuțiile legate de sacramentul botezului, chestiunea modului adecvat a devenit și a rămas una dintre cele mai persistente și mai aducătoare de dezbinări.

În istoria creștinismului, diferite biserici au răspuns la această întrebare susținând că o metodă sau alta este singura validă. În ultimele zeci de ani, anumiți învățați și teologi au susținut cu îndârjire că metoda de botez nou-testamentară este scufundarea, iar unii au mers până acolo încât au spus că, dacă cineva nu este botezat prin scufundare, acel om nu este botezat autentic. Alții au contraatacat această afirmație declarând că scufundarea nu este nici măcar o formă legitimă de botez. Evident, fiecare dintre celelalte moduri – prin stropire, turnare sau înmuieră – au avut și ele susținătorii lor vocali și criticii lor.

Așa cum am spus mai devreme, nu cred că aceste feluri de discuții sunt purtate de oameni cărora le place

să discute de dragul discuției. Eu cred că aceste diferențe se nasc ca urmare a faptului că, în sinceritatea lor, creștinii au o dorință autentică și adâncă de a face ceea ce Îi este plăcut lui Dumnezeu, astfel că ei vor să împlinească biblic acest sacrament. Dacă o persoană crede că Scriptura poruncește că botezul trebuie făcut prin scufundare, ar putea ajunge legitim la concluzia că, dacă nu este botezată prin scufundare, de fapt a făcut ceva inferior botezului.

Evident, chestiunea în discuție este dacă Scriptura *poruncește* în realitate un anumit mod de botez. Și nu este ușor să răspundem.

DOVEZI DIN TEXTUL GREC

În Noul Testament, termenul grec tradus prin „a boteza” este *baptizo*. În mod obișnuit, acest termen are sensul de „a scufunda, a cufunda, a îneca sau a trece pe sub ceva” și, din acest motiv, cei care susțin botezul prin scufundare susțin că opinia lor ilustrează modul corect de administrare a botezului.

În anumite pasaje ale Noului Testament în care apare termenul *baptizo*, contextul pare să respingă argumentul că scufundarea este modul adecvat de botez. De exemplu, multe concluzii sunt extrase din botezul lui Ioan, pentru că el era făcut la râul Iordan, și este clar că Ioan boteza oamenii (*baptizo*) „în râu” (Matei 3:6). Se presupune că Ioan trebuie să le fi cerut oamenilor să intre

în râu ca să poată fi scufundați. Totuși, Scriptura nu spune nicăieri că oamenii erau scufundați atunci când se coborau la râu, doar pentru că ei erau botezați acolo. De asemenea, avem piese antice de artă creștină care îi ilustrează pe oameni botezați în râu, însă ei stau în apă până la brâu, iar cel care administrează botezul ia apă din râu într-un vas și o toarnă peste capul celor botezați. Se pare că cei ce se botezau intrau în apă nu pentru a fi scufundați, ci doar atât cât să se poată lua apă ca să li se toarne asupra capului.

O altă situație din Noul Testament citată în susținerea scufundării este botezul famenului etiopian de către Filip, o situație relatată în Faptele Apostolilor 8. Luca scrie că Filip și famenul „s-au pogorât amândoi în apă” (F.A. 8:38), iar Filip l-a botezat (*baptizo*) acolo pe acel bărbat. Cu toate acestea, vedem din nou că textul nu spune specific că famenul a fost scufundat. El spune că ei „au ieșit afară din apă” (v. 39), dar este clar că din această expresie nu rezultă în mod necesar că atât Filip cât și famenul ar fi fost scufundați sub apă înainte de a ieși apoi din ea. Ceea ce textul ne spune este pur și simplu că ei au urcat malul râului, la fel cum l-au coborât. Din nou, modul de botez nu este revelat specific.

Chestiunea devine mai complicată când vedem că *baptizo* este folosit uneori când este clar că, în context, nu este sugerată scufundarea. În Marcu 7 ni se spune că fariseii au observat că unii dintre ucenicii lui Isus

mâncau fără să își fi spălat mâinile în prealabil. Spălarea avută aici în vedere era curățarea ceremonială ce fusese prescrisă nu de Legea lui Dumnezeu, ci de tradițiile rabinice evreiești adoptate între timp. În acest context, Marcu notează că fariseii nu mâncau dacă nu treceau mai întâi prin acest ceremonial de spălare, în special după ce veneau de la piață (v. 3b-4). Este interesant că termenul tradus prin „a spăla” din versetul 4 este *baptizo*, și este clar că acesta nu implica o scufundare a întregului trup. Tot astfel, citim în Luca 11:38 despre un fariseu care era uimit că Isus nu Se „spălase” înainte de masă. Și aici este folosit cuvântul *baptizo*, și este iarăși clar că nu face referire la scufundarea totală în apă. Termenul *baptizo* este folosit uneori în limba greacă antică cu sensul simplu de „îmbăiere sau spălare”, și vedem exemple ale acestui sens în pasajele indicate mai sus.

„AFUNDAREA” LUI NAAMAN

Un alt eveniment biblic care pare să susțină scufundarea se găsește în 2 Împărați 5. Este interesant că termenul *baptizo* apare folosit în această situație în Septuaginta, versiunea în limba greacă a Scripturilor evreiești. Numele acestei traduceri vine din expresia latină *Interpretatio septuaginta virorum*, care are sensul literal de „traducerea celor șaptezeci de bărbați”, deoarece a fost realizată în antichitate de șaptezeci de învățați evrei. Lucrarea de traducere a fost realizată în perioada eleni-zării lumii antice, când Alexandru cel Mare își construia

imperiu și când și-a început programul de introducere a culturii grecești în regiunea Mării Mediterane. Limba greacă devenea limba obișnuită, astfel că generații de evrei creșteau vorbind și citind mai degrabă în limba greacă decât în ebraică. Scripturile evreiești au fost traduse în greacă astfel încât evreii vorbitori de greacă să le poată citi. În dorința de a stabili sensul precis al termenilor grecești din Noul Testament, teologii analizează Septuaginta, acordând o atenție specială acelor cuvinte grecești folosite pentru traducerea ideilor evreiești din Vechiul Testament.

În 2 Împărați 5 descoperim povestea lui Naaman, comandantul armatei împăratului Siriei. Naaman, care fusese lovit de lepră, a fost sfătuit să meargă în Israel și să ceară vindecarea prin profetul Elisei. Când Naaman a venit la Elisei, profetul a trimis un slujitor să îi spună să se „scalde” de șapte ori în râul Iordan (v. 10). Termenul ebraic tradus prin „a se scălda”, *rachats*, are sensul de „îmbăiere sau spălare”, la fel cum este uneori cazul termenului *baptizo*. El apare din nou în versetele 12 și 13, când Naaman a discutat dacă să urmeze sau nu sfatul profetului. Dar când Naaman s-a dus totuși la Iordan, el „s-a cufundat” de șapte ori (v. 14; sensul este de înmuiere sau scufundare parțială, n.tr.). Termenul folosit în limba noastră aici este diferit pentru că cel ebraic este diferit; cuvântul original este *tabal*, care are sensul de „a înmuia sau a afunda”. Totuși, în Septuaginta, termenul tradus

prin „a se scălda” este *baptizo*. La prima vedere, această folosire a termenului *baptizo* pare să întărească argumentul că ar face referire la scufundare. Pare că Naaman a făcut ceva mai mult decât să se „spele”; el s-a afundat sau s-a înmuiat în apa Iordanului. Dificultatea este că Septuaginta traduce în mod uzual *tabal* printr-un termen grec diferit, *bapto*, care are sensul simplu de „a afunda/înmuia”. Vedem astfel de exemple în Levitic 4:17, unde preotul avea porunca de a-și „înmoaie degetul în sânge, și să stropască cu el de șapte ori înaintea Domnului, în fața perdelei dinlăuntru”; în Levitic 14:6, unde preotul era instruit să „ia pasărea cea vie, lemnul de cedru, cârmâzul și isopul, și să le înmoaie, împreună cu pasărea cea vie, în sângele păsării junghiate în apa curgătoare”; în Iosua 3:15, care spune că preoților „li s-au înmuiat picioarele în marginea apei”; în Rut 2:14, unde Boaz îi spune lui Rut să „se apropie, să mănânce pâine, și să-și înmoaie bucata în oțet”; și în 1 Samuel 14:27, unde ni se spune că Ionatan „a întins vârful toiagului pe care-l avea în mână, l-a vârât [înmuia] într-un fagure de miere”. În toate aceste situații, termenul ebraic *tabal* este tradus în Septuaginta prin termenul grecesc *bapto*.

După cum puteți vedea, *tabal* are o gamă largă de sensuri în aceste pasaje. În anumite cazuri, obiectul înmuia pare să fie scufundat cu totul, dar în altele este clar că nu acesta este sensul lui. În anumite situații, înmuierea are loc în contextul unei ceremonii oficiale de

la cortul întâlnirii, iar în alte cazuri implică o masă. De aceea, aceste pasaje ne sunt de puțin ajutor în înțelegerea a ceea ce înseamnă „a scălda” în 2 Împărați 5:14.

Această situație ne lasă cu dilema motivului pentru care cei șaptezeci de traducători au folosit *baptizo* în loc de *bapto* pentru a traduce *tabal* în 2 Împărați 5:14. Eu nu cred că putem ști sigur de ce, ci cred personal că avea de-a face cu faptul că lepra constituia o necurăție ceremonială, iar Naaman trebuia să parcurgă un ritual care avea să îi îndepărteze necurăția. La fel cum fariseii își „spălau” (*baptizo*) mâinile așa încât să fie curați ceremonial înainte de masă, și Naaman trebuia să se „spele” astfel încât să fie curat ceremonial, iar el a răspuns prin a se „scălda” în râul Iordan (*baptizo*).

În concluzie, nu sunt sigur că putem contura un argument clar din Scriptură că un anumit mod de botez ar trebui preferat față de altele.

FLEXIBILITATE ÎN BISERICA PRIMARĂ

Eu cred că biserica primară a recunoscut această absență a certitudinii în Scriptură. Într-un loc unde apa era puțină și unde puține congregații își aveau propriile clădiri, cu atât mai puțin să aibă bazine pentru botez, biserica nu era extrem de specifică în felul în care botezul era administrat. Vedem acest lucru în *Didache*, un „manual” al bisericii datând din perioada târzie a primului secol, sau din prima parte a celui de-al doilea secol:

Dar cu privire la botez, trebuie să botezi după ce ai recitat toate aceste lucruri, și să botezi în Numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt în apă vie (curgătoare). Dar dacă nu ai apă vie, atunci botează în altă apă; și dacă nu poți boteza în apă rece, botează în apă caldă. Dar dacă n-ai niciuna, toarnă apă peste cap de trei ori, în Numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt. Dar înainte de botez, cel care botează și cel ce se botează să postească, și oricine altcineva poate posti; și să îi poruncești celui ce se botează să postească o zi sau două înaintea [botezului]. (Cap. 7, trad. J. B. Lightfoot)

Autorul operei *Didache* a fost dogmatic în legătură cu folosirea formulei Trinitariene în botez, dar flexibil în ce privește modul de botez folosit. Astfel, vedem că, din primele zile, creștinii au folosit o varietate de moduri de botez. Modul nu conta foarte mult, atâta timp cât semnul sacramentului ca o curățare era comunicat.

Concluzia mea este că această chestiune a modului de administrare a botezului nu ar trebui să îi dezbină pe creștini. Subiectul acesta a fost analizat și dezbătut vreme de 2000 de ani, dar părțile nu s-au apropiat încă de un acord complet. Acesta este un domeniu al practicilor bisericesti în care suntem chemați să ne tolerăm reciproc și să nu aruncăm cu ponegriri asupra celor care practică un mod de botez diferit de cel pe care noi îl preferăm. Ideea este că toți încearcă să spună în esență același lucru indiferent de modul de botez folosit

– anume că acela care se botează este inclus în trupul lui Hristos și că el sau ea a fost curățat(ă) de păcat. Modul de botez pe care îl folosim n-ar trebui să fie un motiv de dezbinări în biserică.

Capitolul 6

BOTEZUL PRUNCILOR

M-am obișnuit ca, atunci când tratez subiectul botezului pruncilor, să mă aleg cu o creștere bruscă a numărului de scrisori, și majoritatea dintre ele nu îmi sunt trimise într-o notă foarte apreciativă. Evident, motivul este că, în biserica evanghelică de astăzi, majoritatea oamenilor sunt în favoarea a ceea ce este denumit botezul credinciosului.

Această preferință n-a fost întotdeauna așa. De-a lungul istoriei bisericii, practica botezului pruncilor a fost de departe opțiunea majoritară. Chiar și astăzi, există mult mai multe denominații care practică botezul pruncilor decât cele care nu îl practică, dar acele denominații tind să fie mai reduse numeric, așa că numărul membrilor din denominațiile care nu practică acest botez îl depășește cu mult pe cel din denominațiile care îl practică. Astfel, o persoană care crede în botezul pruncilor și îl practică trebuie să recunoască faptul că, în termenii scenei evanghelice contemporane, se află în minoritate.

Evident, este foarte periculos să încercăm să discernem care este modalitatea bună și corectă de a fi plă-

cuți lui Dumnezeu pur și simplu prin intermediul opiniei populare. Doar datorită faptului că o poziție este favorită într-un anumit moment în ochii unei majorități de credincioși sau denominații nu îi demonstrează legitimitatea. Totuși, precedentele istorice ar trebui să îi facă pe oameni să se oprească înainte de a deveni prea dogmatici față de natura improprie a botezului pruncilor. Întrucât botezul pruncilor a fost perspectiva majoritară de-a lungul istoriei bisericii, cred că fiecărui credincios i se cere să trateze cu îngăduință acest subiect și cel puțin să se întrebe de ce atât de mulți au fost în favoarea acelei poziții, chiar dacă personal ar fi convins că perspectiva majorității ar fi incorectă. Asta nu înseamnă că ar trebui să își abandoneze opoziția față de botezul pruncilor, ci pur și simplu să își facă timp să cerceteze pentru a descoperi motivul pentru care atât de mulți alții văd lucrurile diferit.

Când am început să predau la seminar, studenții veneau în principal din trei grupuri denominaționale: prezbiterieni, episcopalieni și bapțiști. Prezbiterienii și episcopalienii practicau botezul pruncilor, dar bapțiștii nu. Am fost însărcinat să predau cursul de teologie sistematică nr. III, care includea doctrina despre biserică și sacramente. Am fost îngrijorat în legătură cu predarea lecției pe tema sacramentelor, din cauza acestei deosebiri dintre studenții mei și pentru că eram profesor prezbiterian și credeam în botezul pruncilor. De aceea,

m-am întrebat: „Cum ar fi dacă i-aș convinge pe acești studenți bapțiști de legitimitatea botezului pruncilor, când ei sunt atât de aproape de a fi ordinați într-o comunitate care nu crede în așa ceva?” În final, am descoperit ceea ce părea a fi o modalitate bună de a trata acest subiect: le-am dat studenților prezbiterieni și episcopalieni o temă de zece pagini în care să argumenteze în favoarea botezului credinciosului, și studenților bapțiști o temă de zece pagini în care să argumenteze în favoarea botezului pruncilor. Credeam că, prin această abordare, toți studenții aveau să cunoască poziția taberei opuse. După aceea, o parte dintre acești studenți au mărturisit cât de util le-a fost să studieze ceea ce credeau cei din cealaltă tabără.

Noul Testament nu le poruncește nicăieri explicit creștinilor să își boteze pruncii. Aceasta constituie o schimbare față de Vechiul Testament, unde exista un mandat explicit dat părinților să-și taie împrejur pruncii de parte bărbătească. Dar în același fel, nu există nici o interdicție explicită în Noul Testament față de botezul pruncilor. Noul Testament nu dă instrucțiuni explicite în nicio direcție, așa că argumentele pro sau contra botezului pruncilor trebuie extrase pe baza implicațiilor și a deducțiilor extrase din textul Scripturii. Mai mult decât orice, acest factor ar trebui să ne determine să fim foarte atenți în interacțiunile noastre cu cei care se află în dezacord cu noi în această chestiune.

Aș vrea să trec prin unele dintre implicațiile și deducțiile care au făcut ca botezul pruncilor să fie practicat de majoritatea credincioșilor în istoria bisericii.

ARGUMENTE DIN SCRIPTURĂ

În primul rând, în Scriptură există o legătură între circumcizie, semnul legământului din Vechiul Testament, și botez, semnul legământului din Noul Testament. Așa cum am văzut deja, circumcizia și botezul nu sunt identice, dar ele au în comun aspecte foarte importante, dintre care unul deloc neînsemnat este că ambele sunt semne ale legământului. Știm dincolo de orice dispută că semnul vechiului legământ a fost dat adulților după ce au făcut profesiuni de credință și pruncilor înainte ca ei să fie capabili de a face așa ceva. De exemplu, Avraam a crezut ca adult și apoi a primit semnul legământului, dar fiul lui, Isaac, a primit semnul legământului înainte ca el să creadă.

Acest aspect este foarte important, pentru că cel mai răspândit argument împotriva botezului pruncilor este că el ar vorbi despre lucruri care decurg din credință, și întrucât pruncii nu sunt capabili să își exprime sau să îmbrățișeze credința, ei nu ar trebui să primească semnul. Dar dacă acest argument ar fi corect, el ar anula legitimitatea circumciziei în vechiul legământ. Dacă respingem botezul pruncilor pe baza principiului că un semn care implică credința nu trebuie să fie dat niciodată

decât după ce credința este exprimată, atunci respingem și legitimitatea circumciziei din Vechiul Testament.

În al doilea rând, Noul Testament arată clar că noul legământ este mai bun decât cel vechi (Evrei 7:22; 8:6), parțial pentru că este mai cuprinzător. Întrucât pruncii primeau semnul vechiului legământ, dacă nu li s-ar putea da semnul noului legământ, asta ar însemna că noul legământ ar fi mai puțin cuprinzător decât vechiul legământ.

În al treilea rând, există o practică similară cu privire la semnele legământului și familiei în ambele legăminte.

Un argument folosit intens împotriva botezului pruncilor este că nu există nicio relatare de prunci botezați în Noul Testament. De fiecare dată când citim că cineva era botezat, este vorba despre un adult. Astfel, unii concluzionează de aici că doar adulții ar trebui botezați.

Recunosc că argumentul este corect din punct de vedere tehnic – în narațiunea biblică referitoare la biserică primară nu vedem nicio referință specifică la vreo situație când un prunc să fie botezat. Totuși, în Biblie există aproape douăsprezece relatări de botezuri, și trei dintre ele prezintă nu doar botezul unui singur adult, ci și al casei lui sau ei, casă care putea include prunci. Unii teologi ai Noului Testament, precum Oscar Cullman din Elveția, susțin că termenul grec *oikos*, care este tradus

prin „casă” în Noul Testament, nu doar că ar putea include prunci, ci face referire specific la prunci.

În orice caz, în Noul Testament vedem că unor familii întregi li se dă semnul legământului, și vedem același principiu aplicat și în Vechiul Testament, când, de exemplu, Avraam a fost circumcis împreună cu toți bărbații din casa lui (Gen. 17:26-27). Întrucât acel concept al includerii casei este transferat în Noul Testament, și pentru că știm că acestea au primit semnul legământului în Vechiul Testament și ele includeau frecvent prunci, cele trei exemple de botez al casei din Noul Testament argumentează în mod cert în favoarea legitimității botezului pruncilor.

COPIII PUȘI DEOPARTE CA SFINȚI

În al patrulea rând, trebuie să analizăm exprimarea din 1 Corinteni 7, unde Pavel dă sfaturi despre căsătorie și divorț. Iată ce scrie el:

Celorlalți le zic eu, nu Domnul: Dacă un frate are o nevastă necredincioasă, și ea voiește să trăiască înainte cu el, să nu se despartă de ea. Și dacă o femeie are un bărbat necredincios, și el voiește să trăiască înainte cu ea, să nu se despartă de bărbatul ei. Căci bărbatul necredincios este sfințit prin nevasta credincioasă și nevasta necredincioasă este sfințită prin fratele; altminteri, copiii voștri ar fi necurați, pe când acum sunt sfinți. (v. 12-14)

Cum putem înțelege afirmațiile ciudate ale lui Pavel că un soț poate fi sfințit datorită soției lui, că soția poate fi sfințită datorită soțului ei, și că inclusiv copiii lor ar putea fi sfințiți în acest context? Noi avem tendința de a ne gândi la sfințire ca la acel proces prin care Duhul Sfânt ne aduce în asemănare cu Hristos după îndreptățirea noastră. Unii oameni citesc acest pasaj având în minte această idee, și își spun: „Ei bine, dacă sunt credincios, dar soția mea nu este, și dacă ea este sfințită în virtutea căsătoriei cu mine, atunci și ea trebuie să fie îndreptățită”. Dacă așa ar sta lucrurile, ar trebui să existe mai multe căi ale mântuirii – căci poți fi mântuit fie prin credința ta, fie prin a te căsători cu cineva credincios. Dar asta ar fi contrar învățaturii clare a Noului Testament. Este evident că învățătura pe care apostolul o dă aici despre sfințire nu se referă la acel proces prin care noi suntem aduși în asemănare cu Hristos după îndreptățirea noastră.

Așadar, ce sens are acest pasaj? Pentru a ajunge la răspuns, aș vrea să încercăm să vedem felul în care aceste cuvinte ar fi căpătat sens pentru un evreu din primul secol. Amintiți-vă că principalul sens biblic al verbului a *sfinți* este „a consacra, a pune deoparte”. În fapt, în Vechiul Testament, a fi sfințit însemna să fii purificat sau pus deoparte printr-un anumit ritual de curățare, iar principalul ritual era circumcizia. Astfel, Pavel spune, folosind un limbaj plin până la refuz de indicii

legate de legământ, că un soț necredincios este *pus deoparte* de soția lui credincioasă, iar o soție necredincioasă este *pusă deoparte* de soțul ei credincios. De ce? Așa încât copiii lor să nu fie necurați. În vechiul legământ, a fi necurat însemna să fii în afara taberei, separat și despărțit de comunitatea legământului lui Dumnezeu. Așadar, cuvintele lui Pavel de aici au sensul că, în virtutea credinței unui singur părinte, copiii sunt sfinți. Aceasta este o afirmație explicită a Noului Testament că pruncul unui credincios se află într-o stare de consacrare. Copilul nu este considerat necurat, ci este pus deoparte și considerat sfânt. Iar ritualul care consacră copilul în comunitatea noului legământ este botezul.

MĂRTURIA ISTORIEI

În final, există mărturia istoriei bisericii în favoarea botezului pruncilor. S-a argumentat că botezul pruncilor nu este menționat pe paginile Scripturii, dar și că el nu este menționat explicit în niciun document provenit din biserica primară. Această pretenție este adevărată. Literatura din partea finală a primului secol și chiar din perioada timpurie a celui de-al doilea nu menționează botezul copiilor. Prima referință la botezul pruncilor vine din jurul anului 150, la mai mult de o sută de ani după începuturile comunității apostolice. Astfel, argumentul este formulat ca și cum acest ritual ar fi fost inventat în cel de-al doilea secol, ritual care constituie o îndepărtare de practica nepătată a bisericii primare.

Problema acestui argument este că referința care vine din jurul anului 150 indică faptul că botezul pruncilor constituia practica universală a bisericii creștine în acea vreme. Argumentele aduse în lipsa dovezilor sunt periculoase, dar ar fi un lucru ciudat și izbitor să fi existat o îndepărtare semnificativă de puritatea comunității apostolice care să fi infectat întreaga lume creștină până la mijlocul celui de-al doilea secol, fără să se fi ridicat un singur cuvânt de îngrijorare sau protest în toată acea perioadă. Cu alte cuvinte, faptul că practica botezului pruncilor pare să se fi răspândit în întreaga comunitate creștină în decurs de o sută de ani fără a exista vreun protest cunoscut este o indicație în plus că biserica primară și-a însușit pur și simplu ca acceptabilă darea semnului legământului către copiii aflați în pruncie. Se pare că botezul pruncilor era administrat pentru că el constituia o continuare a practicii care avea un precedent de peste 2000 de ani în casa Israelului.

Acestea, cred eu, constituie unele motive valide și convingătoare în favoarea practicii botezului pruncilor. Totuși, aș vrea să îi îndemn din nou pe cei care cred în botezul pruncilor și pe cei care susțin botezul credinciosului să practice judecata reciprocă cu dragoste și să nu permită ca perspectivele lor divergente să devină o sursă de dezbinare.

DESPRE AUTOR

Dr. R.C. Sproul a fost fondatorul și președintele Ligonier Ministries, păstorul fondator al Saint Andrew's Chapel din Sanford, Florida, primul președinte al Reformation Bible College și redactor șef al revistei *Tabletalk*. Programul său radio intitulat *Renewing Your Mind*, este transmis zilnic pe sute de posturi de radio din întreaga lume și poate fi ascultat online.

El a fost autorul a peste 100 de cărți, printre care *The Holiness of God*, *Chosen by God*, și *Everyone's a Theologian*.

El a fost recunoscut în lume ca argumentele sale articulate în apărarea ineranței Scripturii și a nevoii ca poporul lui Dumnezeu să fie întemeiat convingător în Cuvântul Lui.

MAGNA GRATIA

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evanghelizare și echiparea bisericilor evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altui credincios, prin unul sau mai multe lucruri, după cum urmează:

1) Recomandă mai departe această carte!

2) Vizitează paginile noastre de internet la adresa **magnagratia.org** și află mai mult despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 250 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini din istorie.

3) Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA abonându-te pe website, așa încât să fii anunțat când publicăm noi resurse și vizitând pagina noastră de Facebook la adresa www.fb.com/MagnaGratiaRomania.

4) Spune-le și altora despre lucrarea noastră.

5) Roagă-te pentru noi.

6) Donează și ajută-ne să mergem mai departe cu această lucrare. Donațiile se pot face online, la adresa www.magnagratia.org/donatii.html

Pentru orice alte informații, scrie-ne la contact@magnagratia.org. Mulțumim!

Un ritual sec sau ceva mai important?

Creștinii sunt de acord că botezul este o practică esențială în biserică și sunt de acord și cu faptul că, în sine, el nu îi mântuiește pe oameni din păcatele lor. Dar de ce există dezacorduri când bine vorba de cine și cum ar trebui botezat?

În această carte, Dr. R.C. Sproul ne introduce în teologia sacramentului botezului și explică de ce creștinii bine intenționați ajung la concluzii diferite legate de botez. Pe măsură ce el descoperă semnificația botezului, vedem că botezul este un semn și o pecete a promisiunii lui Dumnezeu de a ne răscumpăra, a ne curăța de păcat și de a ne da viața cea nouă în Hristos.

Seria de cărți **Întrebări Cruciale**, de Dr. R.C. Sproul, oferă răspunsuri succinte la întrebări importante ridicate de creștini și de necredincioșii curioși deopotrivă.

Dr. R.C. Sproul a fost fondatorul Ligonier Ministries, păstorul fondator al Saint Andrew's Chapel din Sanford, Florida și primul președinte al Reformation Bible College. El a fost autorul a peste 100 de cărți, inclusiv *The Holiness of God*.

MAGNA GRATIA
magnagratia.org

**BIBLIOTECA
LIGONIER**